

Pri narodnih in verskih društvih je bil do svoje starosti jako delaven ud in bil na častnih mestih (veliko let podpredsednik „Katoliške družbe“, predsednik „Duhovskega podpornega društva“ itd.).

Pokojni dr. Čebašek je imel korenit, moški in krepak značaj in jako živahen temperament tudi v svoji visoki starosti. Odlikoval se je pa z nekaterimi posebnimi lastnostmi. Jako je bil odkritosrčen in povedal vsakomur, kar mu je šlo. Četudi se je odlikoval po važnih službah, kakor tudi po veliki učenosti, vendar je bil ponižen in v občevanju prijazen. Vneto je ljubil sv. cerkev, katero je v pridigah rad poveličeval; jako udan je bil njenemu glavarju, papežu. Zato je rad žrtvoval kaj v podporo sv. očetu. Prav znamenito je tudi, da je učeni mož posebno rad poslušal božjo besedo; največje veselje mu je bilo poslušati dobre pridige. Kjer bi se ga nihče ne bil nadejal, zagledal je dr. Čebaška med preprostimi poslušalci. — Omeniti moramo naposled tudi njegovo dobrodelnost. Kadar se je osnovalo kako dobrodelno katoliško društvo, vselej se je oglasil dr. Čebašek z bogatim darom. Nad tisoč goldinarjev je n. pr. podaril še v življenju tukajšnjemu deškemu sirotišču Marijanišču, zaradi česar tudi njegovo podobo najdeš med dobrotniki v zavodu; šenklaški cerkvi v Ljubljani je kupil krasen in velik lesteneč;

dobrotnik je cerkvi rojstvenega kraja (zato njega častni občan), kjer tudi svojih sorodnikov ni zanemarl.

Dr. Čebašek je bil v vsem življenju trdnega zdravja, da skoro niti vedel ni, kaj je bolezen. V starosti je nekoliko shujšal, vendar je bil vedno živahen in čilega duha. Letos je pa znatno upadal. Dne 23. prosinca je zadnjič maševal. Zgrabila ga je huda črevesna bolezen in mu prizadela neznosno trpljenje. Prejel je sv. zakramente in se pripravil za odhod s tega sveta. Vse svoje časne stvari je bil že poprej uredil. Umrli je dne 27. prosinca t. l. ob jedni po polnoči. Drugi dan ob 4. uri popoldne je jako veličasten pogreb sklenil njegovo svetno pot. Udeležile so se ga poleg obilnega občinstva tudi srednje šole, ker je bil dr. Čebašek pri njih škofijski komisar za veronauk.

Za dediče svoje zapuščine je določil ljubljansko Vincencijevo družbo, ki ima izplačati večji del imetja za razne dobre namene. Tudi dijakov ni pozabil in je še v življenju napravil dijaško ustanovo.

Pokojni dr. Čebašek je bil bolj majhne a krepke postave; hodil, govoril in gibal se je vedno urno. Tudi v pozni starosti je jako zgodaj vstajal. Potoval ni rad, a veselilo ga je, ako ga je kdo obiskal.

Ž njim je zatonilo v večnost plodovito življenje: bodi mu trajen spomin!

V mislih.

Kakó je pa dnes poreden
ta sicer beli sneg:
Ah zdaj, zdaj zavít, zameden
bo dol in plan in breg!

Gazú ni nikjer na cesti,
to lep bo pot nocoj!
V tem metežu, ah, zabresti
vsak potnik mora koj.

A jaz bi dnes rad pohitel
domov, čez plan in breg;
bil lep bi večer tam, svitel,
pa brani mi ta sneg . . .

Pa medi, ti sneg, le medi,
Zamedi dol in plan,
do dragih pa mójih — vedi —
še drug je pot mi znan!

Ta pot ne pozna zameta,
ni mraza, ni snega,
in hitro, kot tica leta,
me vede pot le-tá.

Ah, misel ta pot je, vedi!
Glej, v mislih sem že tam!
Ti, sneg, le poljubno medi! —
že s svojci tam kramljam.

M. Prelesnik.